

Г-жя Дромелъ. Но азъ го оставихъ съ тебъ.
Юлия. А азъ го оставихъ съ чекръка. Може да му е домашнило.

Г-жя Дромелъ. На ли трѣбваше да го пока-
нишъ за обѣдъ.

Юлия. Той чева не е сиѣнъ. Ще дойде и
безъ канѣние.

Г-жя Дромелъ. Ха, баща ти!

ЯВЛЕНИЕ СЕДМО.

Максъ. (*придръшенъ*). Прѣдишши те.

Юлия. (*радостно уплашена*) Този ли е?

Г-жя Дромелъ. Добръ дошълъ, братко, добръ
дошълъ.

Максъ. По добръ намѣрила, сестро. На, сички
живо и здраво? Амъ кадѣ е дѣщеря ми?

Г-жя Дромелъ. Ето я на! Каква трипери!

Максъ. Амалию, ела — дѣте! Благословилъ та
Господъ.

Юлия. (*спуца са да му цалуни рѣка*) Тейко!

Максъ. Остави, Амалию — ела да та пригъ-
рна (*пригъща я*). Каква си хубава станала! Кой
би помислилъ, че мойта Амалия ще стане тѣй ху-
бавичка, като я люлѣяхъ на колѣните си.

Г-жя Дромелъ. Защо и казвашъ Амалия, на
ли е името ѝ Юлия.

Максъ. Юлия, да, да, Юлия. Захванахъ да при-
старявамъ.

Юлия. Вие сочите младъ и якъ, слава Богу.

Максъ. Тѣй ли? Който живѣе умѣрено, то е
тѣй. Въ Индия живѣхъ се помежду Брамини, не
ядохъ мѣсо — упазилъ самъ са.

Юлия. Пакъ азъ мисля да бѣхте въ западна Индия.

Максъ. (*стреснатъ*) Но да а а — азъ ходѣ-
хъ ту у западна, ту у источна Индия. (*за себѣ*)
Навраги му — не си знамъ добръ рола та!

Юлия. Амъ кадѣ е братъ ми?

Максъ. (*схваща конци те*) Братъ ти?